

ցութեան գօտին, եւ Բաքու-Թբիլիսի-Ձէյհան նաւթամուղը, որը քաղաքականապէս եւ տնտեսապէս կապեց Ադրբեջանն ու Վրաստանը Թուրքիային եւ բոլորին միասին՝ Արեւմուտքին: Այդուհանդերձ, Թուրքիայի արտաքին քաղաքականութեան ուժային մեթոդները, ինչպէս նաեւ Ֆինանսական թոյլ վիճակն արգելակեցին Անկարայի արտաքին քաղաքական ծրագրերի իրականացումը:

Սոյն ժամանակահատուածի ուսումնասիրումն ու վերլուծութիւնը մեծապէս կարեւոր են հայ-թուրքական յարաբերութիւնների ապագայ սցենարների զարգացման տեսանկիւնից: Այս առումով Գ. Արշակեանի գրքի նշանակութիւնը նաեւ այն է, որ սոյնով ընդգծւում է Թուրքիայի արտաքին քաղաքականութեանը նուիրուած որակեալ ուսումնասիրութիւնների կարեւորութիւնը:

Գրիգոր Արշակեանն իր աշխատանքում յատուկ ուշադրութիւն է դարձնում տարա-

ծաշրջանում մեծ պետութիւնների շահերի եւ Անկարայի կողմից դրանց հակասութիւնների օգտագործման փաստին, ինչը խօսում է այն մասին, որ հեղինակը փորձել է Հարաւային Կովկասում Թուրքիայի արտաքին քաղաքականութիւնը ներկայացնել Հնարաւորինս համապարփակ: Գ. Արշակեանի գրքի դրական կողմերից է նաեւ այն, որ նա չի սահմանափակուել միայն հայալեզու ու ռուսալեզու գրականութեամբ, այլ մեծապէս օգտուել է նաեւ թուրքերէն ու անգլերէն նիւթերից:

Ամփոփելով, հարկ է նշել, որ Գ. Արշակեանի գիրքը հայրենական թուրքագիտութեան զարգացման ներկայ փուլի կարեւոր արտայայտութիւն է եւ հետաքրքրութիւն կ'առաջացնի ոչ միայն մասնագէտների, այլ նաեւ ընթերցողների լայն շրջանների մօտ:

Արտակ Շաքարեան